

komst mellem Danmark og Preussen. Forhandlingerne afbrødes pludselig ved den tyske Rigskanslers Sygdom, de genoptoges kort før Deres Majestæters Besøg i Berlin i November f. A., da Først Bülow var vendt tilbage dertil.

Konventionens Hovedbestemmelse er den af Preussen i Artikel I. paatagne Forpligtelse, at optage i det preussiske Undersaatsforhold de paa preussisk Statsomraade bosatte nationalitetsløse Optantbørn, forsaavidt de ere fødte udenfor Danmark efter Faderens Optionserklæring men inden den nye danske Indfødsretslov traadte i Kraft den 7de April 1898, naar de ansøge om saadan Optagelse og de almindelige lovbestemte Forudsætninger for denne ere tilstede. Herved sigtes til de i den tyske Lov af 1ste Juni 1870 opstillede Betingelser for Naturalisation. Hvad angaar de i Tidsrummet fra den 16de November 1864 (fra hvilken Dag Fødsel i Slesvig, Holsten eller Lauenborg ikke længer var Fødsel i det danske Monarki med deraf følgende dansk Indfødsret) indtil Faderens Optionserklærings Afgivelse fødte Børn, har den preussiske Regering ikke villet erkende dem som nationalitetsløse, men har fastholdt, at de ifølge folkeretlig Regel maa følge Faderens Status; og det er saaledes kun for de efter Optionserklæringen fødtes Vedkommende, at det fra preussisk Side er anerkendt, at den danske Indfødsrets-Lovgivning er bestemmende ogsaa for Preussen i Henseende til, hvem der er nationalitetsløse Optantbørn.

En stor Del af de saaledes ikke i Konventionen medtagne Optantbørn, maa imidlertid antages ved Ægteskab eller ad Naturalisationsvejen, navnlig ved indtraadt Værnepligtsalder, allerede at have erholdt preussisk Statsborgersret, medens nogle have bosat sig her i Landet og faaet dansk Statsborgersret ved Optagelse paa de aarlige Indfødsretslove. Den preussiske Regering har derhos lovet at stille sig fuldt ud imødekommende overfor Naturalisationsandragender fra Personer, hvis Søskende ville blive naturaliserede i Henhold til Konventionens Artikel I, naar de bo sammen med disse Søskende og opfylde de almindelige Betingelser. Det kan endvidere forventes, at den preussiske Regering ikke før Udløbet af en passende Frist vil gøre Brug af den i Artikel II. hjemlede Beføjelse til at udvise Optantbørn, der ikke blive optagne som preussiske Statsborgere.

Idet den preussiske Regering saaledes har indvilget i, traktatlig at forpligte sig overfor Danmark i et Anliggende som er af største Vigtighed for en efter Tusinder tællende Befolkning af dansk Afstamning og bosat i et gammelt dansk Land, har den betinget sig, at den i sin dispositive Del om det nævnte Anliggendes Ordning handlende Konvention indledes med en Udtalelse om at Grænsen mellem Danmark og Preussen er bleven fastsat ved Wienerfredstraktaten af 30te Oktober 1864 og ved de Dispositioner som H. M. Kongen af Preussen og H. M. Kejseren af Østerrig have truffet i Medfør af sidstnævnte Traktat. Havde Hensigten med disse Indledningsord alene været at konstatere Grænsen mellem Danmark og Slesvig, vilde en Henvisning til Wienerfredens Art. V. have været tilstrækkelig. Paaberaabelsen af Wienerfreden i al Almindelighed og af de dertil sig sluttende preussisk-østerrigske Dispositioner, viser, at det overhovedet er Preussens Hjemmel til de af Danmark afstaaede Hertugdømmers Besiddelse, som det var Hensigten at konstatere. Denne Hjemmel beror overfor Danmark paa Wienerfredens Art. III., ved hvilken Kongen af Danmark fraskrev sig sine Rettigheder til Hertugdømmerne, til Fordel for Kejseren af Østerrig og Kongen af Preussen, og forpligtede sig til at anerkende de Dispositioner som disse maatte træffe med Hensyn til Hertugdømmerne. Preussens Hjemmel overfor Østerrig beror paa Prager-Fredstraktaten mellem Preussen og Østerrig af 23de August 1866 Art. V., ved hvilken Østerrig overdrog til Preussen alle sine Rettigheder til Hertugdømmerne Slesvig og Holsten ifølge Wienerfreden, med det Forbehold, at de nord-slesvigske Distrikter skulde afstaaes til Danmark, naar Befolkningen ved fri Afstem-